

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sžo/42/2014
Identifikačné číslo spisu:	6014200234
Dátum vydania rozhodnutia:	19.05.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Milučký
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:6014200234.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a zo sudcov JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Ivana Rumanu v právnej veci navrhovateľky: T.V., Q., proti odporcovi: Centrum právnej pomoci, kancelária Žilina, Národná 34, Žilina, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu sp. zn. 9609/2013-KaZA zo dňa 20. januára 2014, konajúc o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24Sp/12/2014-18 zo dňa 27. marca 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24Sp/12/2014-18 zo dňa 27. marca 2014 m e n í tak, že rozhodnutie odporcu č. 9609/2013-KaZA zo dňa 20. januára 2014 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľke právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici podľa § 250q ods. 2 v spojení s § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil rozhodnutie odporcu (ďalej aj „Centrum“) a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Napadnutým rozhodnutím odporca navrhovateľke nepriznal nárok na poskytnutie právnej pomoci s poukazom na § 10 ods. 5 zákona č. 327/2005 Z.z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 327/2005 Z.z.“). Odporca tak rozhodol z dôvodu, že nebola vylúčená zrejma bezúspešnosť sporu, čím žiadateľka nesplnila jednu z troch kumulatívnych podmienok na priznanie nároku na právnu pomoc.

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že zákon č. 327/2005 Z.z. len príkladmo uvádza v ustanovení § 8, na čo je potrebné prihliadať pri posudzovaní zrejmej bezúspešnosti sporu, keďže podmienkou pre priznanie nároku na právnu pomoc je, že nejde o zrejmu bezúspešnosť (§ 6 ods. 1 písm. b/ zákona č. 327/2005 Z.z.). Centrum by pri posudzovaní otázky zrejmej bezúspešnosti malo prihliadať na to, či už

zo skutkových tvrdení žiadateľa je nepochybné, že mu vo veci nemôže byť vyhovie. Táto nepochybnosť by mala byť zrejmá, vyplývajúca z objektívne daných skutočností, najmä vyplývajúcich zo zákona a nie zo skutočností zatiaľ nepreukázaných, predpokladajúcich ďalšie dokazovanie. Správny orgán sa musí zaoberať posudzovaním otázky zrejmej bezúspešnosti, ak zákon stanovil ako jednu z podmienok pre možnosť priznania nároku na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti, že nejde o zrejmú bezúspešnosť sporu. Je zjavné, že záver Centra o bezúspešnosti sporu nemusí byť vždy súladný s následným rozhodnutím príslušného súdu, do právomoci ktorého patrí rozhodovať vo veci samej. Ani súd konajúci podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. nenahrádza konanie tohto súdu. V správnom súdnictve sa posudzuje len zákonnosť rozhodnutia a postupu Centra právnej pomoci, t.j. či viedlo konanie v súlade s procesnými predpismi a či správne aplikovalo aj príslušný hmotnoprávny predpis. Správne súdy teda nenahrádzajú rozhodovanie všeobecných súdov, preto ani nemôžu prejudikovať rozhodnutie všeobecného súdu vo veci, s ktorou sa žiadateľ obrátil na Centrum právnej pomoci. Zákon predpokladá „zrejmú“ bezúspešnosť, teda kvázi istú, resp. nepochybnú bezúspešnosť sporu. O takýto prípad však nemôže ísť vtedy, ak rozhodnutie o budúcom spore predpokladá dokazovanie, ktoré sa stane podkladom právneho posúdenia veci. Zrejmú bezúspešnosť nemožno konštatovať ani v prípadoch, kde rozhodnutie súd vydáva na základe uváženia. V predmetnej veci bolo potrebné zohľadniť to, že súdy, do právomoci ktorých patrí konať vo veci žaloby o ochranu osobnosti a nemajetkovej ujmy, zatiaľ nekonali a nerozhodli vo veci samej. Nevykonávali teda zatiaľ žiadne dokazovanie, a preto Centrum sa nemá o čo oprieť pri záveroch, že ide o zrejmú bezúspešnosť sporu. Poukazovanie na judikatúru v iných veciach nepovažoval súd prvého stupňa za relevantné. Odporca v danom prípade prekročil rozsah svojej právomoci, keď akoby v postavení všeobecného súdu posudzoval možnú úspešnosť navrhovateľky v konaní na základe žaloby o ochranu osobnosti a nemajetkovej ujmy a prijal záver o zrejmej bezúspešnosti tohto sporu, v dôsledku čoho nepriznal navrhovateľke právnu pomoc. To či navrhovateľka bude alebo nebude úspešná v konaní o ochranu osobnosti, závisí od výsledkov dokazovania v samotnom základnom konaní a o tejto otázke prináleží rozhodnúť jedine príslušnému súdu, ktorým je Okresný súd v Žiline.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal odporca v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24Sp/12/2014-18 zo dňa 27.03.2014 zmenil a napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil. Uviedol, že účelom zákona č. 327/2005 Z.z. je zabezpečiť poskytovanie právnej pomoci osobám, ktoré si ju z finančných dôvodov nemôžu dovoliť. S účinnosťou od januára 2012 je Centrum jediný správny orgán, ktorý rozhoduje o nároku na bezplatného právneho zástupcu. Do konca roka 2011 existoval systém dvojkoľajnosti, kedy rozhodovali o bezplatnom právnom zástupcovi Centrum aj súd. Zákonodarcu tak odstránil systém dvojkoľajnosti a zároveň nastavil jasné pravidlá, kedy má mať osoba nárok na poskytovanie bezplatnej právnej pomoci. Poukázal na čl. 2 ods. 2 a čl. 47 ods. 2 Ústavy SR. Podmienky, ktorých splnenie Centrum skúma v konaní o nároku na poskytnutie právnej pomoci vymedzuje v tomto prípade § 6 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z. Toto ustanovenie definuje podmienky na poskytnutie právnej pomoci tak, že jednotlivé faktory tam uvedené musia byť splnené kumulatívne. Nesplnenie čo i len jednej podmienky má za následok nepriznanie nároku na poskytnutie právnej pomoci. Jedna z týchto podmienok je aj podmienka vylúčenia zrejmej bezúspešnosti sporu, pričom nárok na poskytovanie právnej pomoci má fyzická osoba len za predpokladu, že aj táto podmienka je splnená. V danom prípade Centrum preskúmalo žiadosť navrhovateľky a dospelo k záveru, že vo veci, s ktorou sa navrhovateľka obrátila na Centrum ide o zrejmú bezúspešnosť sporu.

V danom prípade Centrum nepriznalo navrhovateľke nárok z dôvodu, že navrhovateľka v konaní o nároku na poskytnutie právnej pomoci nepredložila žiadne listinné dôkazy na preukázanie svojich tvrdení o tom, aký namieta zásah do svojich osobnostných práv, ani neoznačila žiadne iné dôkazy, na základe ktorých by bolo možné uvažovať o prípadnom úspechu v súdnom konaní. Tieto nepredložila ani nedoplnila ani v jej odvolaní ani v priebehu preskúmacieho konania, a preto Centrum na svojom rozhodnutí zotrvalo. Žiadosť navrhovateľky, ako aj jej odvolanie obsahuje len jej subjektívne pocity a tvrdenia, ktoré ničím nedoložila. Rozsah posúdenia zrejmej bezúspešnosti sporu je v kompetencii Centra,

a to musí skúmať aj splnenie tejto podmienky. V danom prípade Centrum postupovalo podľa § 8 zákona č. 327/2005 Z.z. a dospelo k záveru, že navrhovateľka nepredložila ani neoznačila žiadne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, a preto rozhodlo, že v danom prípade ide o zrejmu bezúspešnosť sporu. Táto skutočnosť je podstatným dôvodom nepriznania nároku na poskytovanie právnej pomoci navrhovateľke. K posúdeniu jej nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v prípade, že by sa jej podarilo v konaní preukázať existenciu zásahu do jej osobnostných práv, Centrum pristúpilo už len na zdôraznenie, že vzhľadom na existujúcu judikatúru je možnosť priznania akejkoľvek náhrady nemajetkovej ujmy minimálna. V tejto súvislosti Centrum poukázalo na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6Sžo/36/2011 zo dňa 22.08.2012 z ktorého vyplýva, že posúdenie otázky zrejmej bezúspešnosti nemožno ponechať len na tvrdení žiadateľa a priznávať tak nárok aj v prípade, keď žiadateľ nemá dôkaz, ktorým by pred súdom preukázal oprávnenosť jeho nároku. Takýto postup by mohol znamenať uplatnenie šikanózných návrhov a návrhov založených na tvrdení žalobcu, ktoré nevie preukázať. Z uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že priznanie právnej pomoci a prípadne i ustanovenie právneho zástupcu Centrom by bolo v tomto konaní nevhodným a neefektívnym konaním Centra. Úlohou Centra je aj filtrovať šikanózne, neopodstatnené a bagatelné návrhy svojich žiadateľov, čím odbremenuje činnosť súdov. Zároveň však týmto Centrum aj určitým spôsobom chráni žiadateľov pred podávaním neúspešných žalôb, či pokračovaním v neúspešnom súdnom konaní, kde im v prípade neúspechu hrozí náhrada trov konania, ktoré môžu byť v danom prípade (vzhľadom na výšku žiadanej nemajetkovej ujmy) značné. Nepriznanie právnej pomoci Centrom však ešte neznamená neúspech v prípadnom súdnom konaní a tiež Centrum takýmto rozhodnutím neporušuje právo navrhovateľky na prístup k súdu. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. IV. ÚS 345/04 a II. ÚS 84/07, z ktorých vyplýva, že k porušeniu základného práva na poskytnutie právnej pomoci podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy SR by došlo vtedy, ak by účastníkovi konania nebolo zo strany súdu, resp. iného orgánu umožnené hájiť jeho záujmy prostredníctvom zvoleného, či ustanoveného právneho zástupcu, alebo by mu bolo bránené pri realizácii jeho práva na právnu pomoc v rozpore s podmienkami ustanovenými zákonom. Na základe vykonaných dôkazov Centrum dospelo k záveru, že v tomto prípade navrhovateľka nespĺňa podmienky na poskytnutie právnej pomoci.

III.

Navrhovateľka vo vyjadrení k odvolaniu navrhla, aby odvolací súd nevyhovel odvolaniu odporcu a žiadala napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici potvrdiť. Uviedla, že nesúhlasí s tvrdením odporcu, že nepredložila listinné dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Uviedla, že žalovaný L. Q. sa priznal, že jej nadával a tento listinný dôkaz predložila aj Centru právnej pomoci. Uviedla, že ju viackrát ohováral pred susedmi na domovej schôdzi, že bola liečená na psychiatrii. Uviedla, že takýmto spôsobom zasahuje do jej súkromia a robí jej hanbu. Taktiež uviedla, že ju ohovárala aj jeho družka V. Q.. Taktiež uviedla, že mala rozbité okná na byte, ako aj poštovú schránku, z čoho podozrieva práve týchto dvoch. Napriek kamerám, ktoré majú v dome namontované, jej domovník odmietol povedať, kto to urobil. Uvedené konanie pociťuje ako šikanu. Uviedla, že podala trestné oznámenie na neznámeho páchatela za popísanie vulgárnych výrazov na jej osobu, ktoré sa nachádzali vo dvoch výťahoch v paneláku, kde býva. Fotodokumentácia by sa podľa vyjadrení navrhovateľky mala nachádzať na policii. Ako prílohu k vyjadreniu doložila záznam o podaní vysvetlenia L. Q. zo dňa 17.09.2011. Uviedla tiež, že L. Q. navádza ľudí, aby krivo vypovedali a svedčili tak v jeho prospech. Uviedla, že je dlhodobo šikanovaná a pri súdnom spore potrebuje odbornú pomoc právnik.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia zverejnené najmenej 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Z obsahu administratívneho spisu senát odvolacieho súdu zistil, že navrhovateľka podala žiadosť o poskytnutie právnej pomoci vo veci „súdného sporu ochrany osobnosti a nemajetkovej ujmy“. Navrhovateľka podala na Okresný súd Žilina žalobu na ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, v ktorej uviedla, že sa cíti poškodená na právach tým, že susedia o nej rozširujú nepravdivé tvrdenia, ohovávajú ju pred inými ľuďmi, očierňujú ju v očiach susedov a iných obyvateľov sídliska. Ich konaním takto zasahujú do osobnostných práv navrhovateľky a ich konaním mala byť značne znížená jej dôstojnosť. Navrhovateľka sa podanou žalobou domáhala, aby sa žalovaní v budúcnosti zdržali obdobných tvrdení, ospravedlnili sa jej na najbližšej členskej schôdzi bytového domu a aby jej z titulu nemajetkovej ujmy uhradili sumu 2.500 €. Rozhodnutím č. 9609/2013-KaZA zo dňa 20.01.2014 navrhovateľke nebol priznaný nárok na poskytovanie právnej pomoci z dôvodu, že nebola vylúčená zrejماً bezúspešnosť sporu, čím žiadateľka nesplnila jednu z troch kumulatívnych podmienok na priznanie nároku na právnu pomoc.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z. fyzická osoba má právo na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti, ak

- a) jej príjem nepresahuje 1,4-násobok sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom a nemôže si využívanie právnych služieb zabezpečiť svojím majetkom,
- b) nejde o zrejماً bezúspešnosť sporu a
- c) hodnota sporu prevyšuje hodnotu minimálnej mzdy okrem sporov, v ktorých nie je možné hodnotu sporu vyčísliť v peniazoch.

Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 327/2005 Z.z. podmienky na poskytnutie právnej pomoci podľa odseku 1 písm. a) a b) musí fyzická osoba spĺňať počas celého trvania poskytovania právnej pomoci bez finančnej účasti.

Podľa § 8 zákona č. 327/2005 Z.z. pri posudzovaní zrejmej bezúspešnosti sporu centrum prihladne najmä na to, či právo nezaniklo uplynutím času, či sa právo nepremlčalo a či je žiadateľ schopný označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, ktoré sú dôležité na zistenie skutkového stavu.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdného poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Pozitívny záväzok štátu umožniť prístup k spravodlivosti i osobám materiálne znevýhodneným realizuje i prostredníctvom zákona č. 327/2005 Z.z., keď z ustanovenia § 1 tohto zákona vyplýva, že jeho účelom je vytvoriť systém poskytovania právnej pomoci a zabezpečiť jej poskytovanie v rozsahu ustanovenom týmto zákonom fyzickým osobám, ktoré v dôsledku svojej materiálnej núdze nemôžu využívať právne služby na riadne uplatnenie a ochranu svojich práv a prispieť k predchádzaniu právnych sporov. Štát potom sám, resp. v prevažnej miere, znáša náklady za poskytnutie právnej pomoci znevýhodneným

osobám. Preto je celkom namieste, aby v právnej norme stanovil podmienky, za ktorých bude takáto forma právnej pomoci fyzickým osobám patriť. V snahe vylúčiť zneužívanie tejto právnej úpravy i v prípadoch, v ktorých by nešlo o spravodlivé uplatnenie alebo bránenie práva je jednou z podmienok poskytnutia právnej pomoci skutočnosť, že nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu (§ 6 ods. 1 písm. b/ zákona č. 327/2005 Z.z.). Samozrejme, nie je úlohou správneho orgánu prejedikovať výsledok konania vo veciach podľa § 3 zákona č. 327/2005 Z.z. z vecnej stránky. Za plne opodstatnené však treba považovať oprávnenie správneho orgánu, aby skúmal, či v konkrétnom prípade nejde u žiadateľa o zneužitie práva (šikana), alebo napr. či už zo skutkových tvrdení žiadateľa (bez potreby vykonávať dokazovanie) nie je nepochybné, že jeho návrhu nemožno vyhovieť napr. z dôvodu zániku práva uplynutím času alebo ak je v dôkaznej núdzi. Za obdobnú treba považovať i situáciu, ak žiadateľ vyvracia skutočnosti, ktoré už boli záväzne vyriešené v iných konaniach alebo ak nemôže v súdnom konaní dosiahnuť úspech z procesných dôvodov, napr. z dôvodu včasného nepodania opravného prostriedku, resp. jeho neprípustnosti podľa procesných predpisov.

Pokiaľ ide o negatívnu podmienku „zrejma bezúspešnosť sporu“ v zmysle § 8 zákona č. 327/2005 Z.z. je nevyhnutné zdôrazniť, že ide o technický pojem výlučne pre účely tohto konania, ktorý nemôže prejedikovať právne následky pre konanie vedené na Okresnom súde Žilina. Uvedený pojem je demonštratívne vymedzený pojmom „najmä“ a naznačuje taký skutkový stav veci, u ktorého Centrum pri dodržaní odbornej starostlivosti pri prvotnej analýze veci postupom due diligence neodporúča vstúpiť do sporu a hradiť náklady právnej pomoci. Na túto oblasť sa vzťahuje správna úvaha Centra, súd pri prieskume zákonnosti neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia v zmysle § 245 ods. 2 O.s.p.

Ustanovenie § 8 zákona č. 327/2005 Z.z. nepredstavuje taxatívny výpočet skutočností, na ktoré musí odporca pri posudzovaní otázky zrejmej bezúspešnosti sporu prihliadať, avšak na konkrétne skutočnosti, ktoré sú v uvedenom ustanovení výslovne uvedené, podľa názoru odvolacieho súdu, má prihliadať vždy. Rozsah posúdenia zrejmej bezúspešnosti sporu je v kompetencii odporcu a závisí od okolností konkrétneho prípadu. Pri posudzovaní schopnosti žiadateľa označiť dôkazy na podporu svojich tvrdení nie je správny orgán oprávnený ich hodnotiť, to prináleží až súdu konajúcemu vo veci samej, avšak musí posúdiť, či žiadateľ o poskytnutie právnej pomoci je schopný aspoň označiť dôkazy na podporu svojich tvrdení.

Centrum právnej pomoci preskúmalo dokumenty, ktoré predložila navrhovateľka spolu s podanou žiadosťou a dospelo k záveru, že navrhovateľka neoznačila žiadne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, práve naopak, dôkazy predložené protistranou svedčia v neprospech žiadateľky. S týmto záverom Centra právnej pomoci sa možno stotožniť, nakoľko navrhovateľkou predložené dôkazy nepodporujú jej tvrdenia uvedené v žalobe. Ani v priebehu súdneho konania podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku navrhovateľka neoznačila ani nepredložila dôkazy, ktoré by podporili jej tvrdenia.

Navrhovateľka v podanom vyjadrení k odvolaniu odporcu, doručenom krajskému súdu dňa 14.05.2014 uviedla, že je nepravdivé, že by nepredložila žiadne listinné dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Senát odvolacieho súdu k tejto námietke uvádza, že navrhovateľka k svojej žiadosti priložila aj písomné dokumenty, avšak tak ako správne uviedol odporca, predložené dokumenty nepodporujú tvrdenia navrhovateľky, pričom niektoré svedčia práve v jej neprospech, najmä Listina s podpismi obyvateľov, ktorí mali byť svedkami incidentu, pri ktorom navrhovateľka fyzicky bránila dcéru pána Q. použiť výťah a slovne ju pritom napádala. Takisto ani Záznam o podaní vysvetlenia L. Q. zo dňa 17.09.2011 nepreukazuje tvrdenia navrhovateľky. Ostatné dokumenty, ktoré predložila navrhovateľka uvádzajú len jej tvrdenia, prípadne tvrdenia žalovaného vo veci samej L. Q., ktorý vo svojom vyjadrení zo dňa 09.11.2013 na podporu svojich tvrdení označil dôkazy ako napríklad prezenčné listiny z domových schôdzí, výpovede svedkov, rozhodnutie Obvodného úradu Žilina č. 2012/19641/P-2054/2SD zo dňa 05.12.2010 a iné.

Poukazujúc na vyššie uvedené senát najvyššieho súdu zmenil rozsudok Krajského súdu v Banskej

Bystrici podľa § 250q ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p., § 250ja ods. 3 O.s.p. a napadnuté rozhodnutie odporcu, s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu potvrdil.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., § 250l ods. 2 O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. Navrhovateľka v konaní nebola úspešná, preto jej súd právo na náhradu trov konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.